

stræffeligt klart baade af den foregaaende Behandling og af de Udtalelser, der ere fremkomne i Dag fra de ærede Ordførere for Flertallet og Mindretallet, at man ønsker denne Lov fremmet, og det forekommer mig, at netop den sidste ærede Taler — det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgtreds (N. Nielsen) — Ytringer synes at pege hen paa, at heller ikke han ønsker at lægge Lovforslaget væsentlige Hindringer i Vejen, idet det ærede Medlem jo antydede, at saadanne mere gennemgribende Ændringer, som han personlig kunde have ønsket, havde man ikke villet stille, netop for ikke at se Lovforslaget bragt i alvorlig Fare. Jeg haaber da ogsaa, at naar jeg har ytret mig om de Ændringsforslag, der nu foreligger som Mindretalsforslag, den samme ærede Ordfører for Mindretallet da vil erkende og ved 3dje Behandling lægge for Dagen, at han ikke ønsker at stanse Lovforslagets videre Fremme. Jeg vil nemlig straks erklære, at jeg ikke kan tiltræde de Ændringsforslag, der ere fremkomne som Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 2 og 3, hvorimod jeg kan slutte mig til Flertallets Ændringsforslag under Nr. 1. Ændringsforslagene under Nr. 1 og 2 vedrøre jo Tilbagebetalings- og Forrentningsvilkårene, og naar det i saa Henseende er gjort gældende af den sidste ærede Taler, at Regeringen tidligere — ved Sagens 1ste Behandling — har staaet paa en anden Afviklings- eller Tilbagebetalingsmaade af disse Laan, saa forholder det sig ganske rigtigt. Jeg stod den Gang, meget bestemt endogsaa, paa, at man, rigtignok med Indrømmelse af en længere Afbetalingsstid, skulde sætte faste Afdrag og deraf følgende aftagende Rente. Jeg skal ikke komme tilbage til de Betragtninger, der foranledigede dette Standpunkt; det var jo ogsaa en Side af Sagen, der var støttet af en æret Kollega af mig, nemlig Indenrigsministeren, som de ærede Herrer ville erindre. Naar jeg nu er tilbøjelig til at fravige dette Standpunkt og slutte mig til Tanken om en fast aarlig Annuitet, altsaa det omvendte Forhold med Hensyn til Afdrag og Rente af det, som der tidligere var Tale om, skal jeg sige, hvad Grunden er til dette forandrede Synspunkt. Det er den næsten fuldstændige Enstemmighed, som fremkom her ved første Behandling, idet det jo fra alle Sider blev udtalt, at man langt vilde foretrække en saadan fast Annuitet. Men det er ikke blot det; det er ogsaa adskillige Henvendelser, som have fundet Sted fra Kommunerne rundt om i Landet, fra saadanne Kommuner, som ønske at gøre Brug af Afgangten til at optage Laan paa den Maade, som nu er stillet i Udsigt, idet

disse Kommuner over for Finansministeriet have udtalt, at de langt vilde foretrække en Afvikling paa den Maade, som nu har fundet sit Udtryk i de Ændringsforslag, som her foreligger, og som jeg altsaa agter nu at slutte mig til, uden at jeg jo derved kan vide, hvorledes denne ny Afviklingsmaade vil blive modtagen i det andet Ting. Men naar der da er Tale om saaledes at gaa ind paa en aarlig Annuitet, skal jeg særdeles anbefale, at man bliver staaende ved en Afviklingsmaade, der aabner en Afvikling i en kortere Periode, fremfor i en altsfor lang og mere udstrakt Periode. Jeg skal anbefale, at man bliver staaende ved den Ydelse af $2\frac{1}{4}$ pCt. halvvaarlig, som er foreslaaet ved det første Ændringsforslag. Det synes ogsaa billigt, at Statskassen fordrer en hurtigere Afvikling, naar den gaar ind paa disse efter min Mening overordentlig lempelige Vilkåar, og det forekommer mig ikke, at man med nogen Billighed kan forlange, at den skal gaa ned til en endnu lavere Rente. Det blev allerede under 1ste Behandling fremdraget, at der i Forhold til den Rente, Staten selv skal hvide, kan blive en lille Fordel paa Statens Side, men det forekommer mig, det maa jeg bestemt hævde, at det ogsaa er rigtigt, at Staten sikrer sig nogen Fordel ved disse Laans Arrangement, idet Staten jo vil kunne være udsat for Tab, naar der atter skal optages Obligationer til Indfrielse af Statsgælden, og det maa dog være Hensigten med hele dette Lovforslag, at der ikke gennem de Anordninger, der her træffes, skal tilføres Staten noget som helst Tab. Det er jo derpaa, at alle Bestemmelserne pege hen. Derfor har man taget Nationalbanken som Mellemmand, og derfor har man ogsaa, hvad jeg nu skal komme til, fastholdt, at der skal betales Stempel af de Kommuner, som overhovedet indlade sig paa Laanene. Jeg vil nemlig med Hensyn til den ved Ændringsforslaget under Nr. 3 begærede Stempelfrihed bemærke, at jeg ikke kan gaa ind paa denne Tanke, men maa fastholde, at Kommunerne maa betale det pligtige Stempel. Det er jo noget, Kommunerne ville komme til at gøre, ogsaa naar de indlade sig med private Laangivere, og det forekommer mig, at der her ikke foreligger nogen som helst Grund til fritagelse, naar man betænker, at det allerede er store Fordele, der opnaas paa anden Maade. Jeg tror saaledes at have udtalt mig tilstræffeligt bestemt om de foreliggende Ændringsforslag, og jeg skal nu blot tilføje, at det jo er tilfredsstillende at høre, at man er tilfreds baade — som det allerede tidligere uimodtaget er hævdet — med, at Staten benytter Nationalbanken som Mellemmand, og ogsaa — som det nu i Dag